

1

Fabio voelde de zon branden op zijn dichtgeplakte oogleden. Hij kreeg ze maar niet open. Het leek wel alsof er secondelijm tussen zat. Zijn lijf voelde warm en klam aan. Hij had dorst. En hoofdpijn. Afgrijselijke hoofdpijn.

Ergens in de verte klonk wat geschreeuw. Gestuiter. Gespetter. Water. Hij snufte wat met zijn neus. Een chloorlucht kietelde zijn neusharen en een intern mechanisme stelde zichzelf onverbiddelijk in werking. Een zure oprisping balde zich een weg omhoog.

Iets dat het midden hield tussen niezen, braken en boeren kwam via zijn neus en mond naar buiten. Hij stikte bijna in zijn eigen gal. De secondelijm liet direct los en een helse zonnestraal baande zich genadeloos een weg door zijn hoornvlies. Half verblind door de gigantische hoeveelheid licht probeerde hij de omgeving in zich op te nemen. Langzaam werd het beeld op zijn netvlies helder. Hij zag weer waar hij was.

De camping toonde zich in volle glorie. Een volgepakt zwembad met krijsende kinderen, rondvliegende ballen en roodverbrande vaders en moeders teisterde zijn ogen. Hij was het voor heel even vergeten, maar het was er allemaal nog steeds. Drie maanden hemeltergend vakantieplezier draaide op volle toeren.

Knipperend met zijn ogen keek hij om zich heen en vroeg zich af of iemand hem had zien zitten slapen. Of – erger nog – getuige was geweest van zijn maagzuurlijke inferno. Het zweet brak hem uit en een koude rilling gleed als een ijsblokje langs zijn ruggengraat omlaag. Hij ging iets rechterop zitten, pakte een zakdoekje uit zijn *First Aid Kit* en veegde wat ondefinieerbaars van zijn kin af. Hij snoot zijn neus en keek behoedzaam van links naar rechts.

Volgens mij heeft niemand het gezien.

Fabio draaide zijn pols een kwartslag en zag op zijn oude SEIKO dat het half elf was. Het was de hele ochtend al heet geweest, maar nu was het echt snikheet. De zon stond loodrecht boven zijn hoofd. De hemel was strakblauw en de wind had er weken geleden al de brui aan gegeven. Zijn keel was kurkdroog en zijn tong smaakte naar oude koeienhuid. Wat drinken zou geen overbodige luxe zijn.

Hij frommelde zijn tenen in zijn Havaianas en duwde zijn kont omhoog. Zijn rug plakte als een bloedzuiger vast aan de stoel en kraakte als klittenband toen hij loskwam van het donkerblauwe plastic. Hij schoof zijn Ray-Ban vanuit zijn haren voor zijn ogen en keek weer om zich heen. Niemand, maar dan ook niemand die hem ook maar de geringste aandacht schonk.

Mooi.

Fabio flipflopte langs de rand van het peervormige zwembad naar het barretje aan de overkant. Hij mocht er nog best zijn voor zijn tweeënvijftig. Bruin, redelijk gespierd én met nog alle golvende haren die hem gegeven waren. Hij was misschien wat klein, maar zijn zwemmerspostuur maakte dat meer dan goed. En met zijn brede, gladgeschoren kaak, symmetrische wenkbrauwen en lichtblauwe ogen had hij gehoopt de hoofden van menig *desperate housewife* op hol te kunnen laten slaan. De gemiddelde vakantieganger was echter veel te druk met zichzelf. Die was helemaal niet met hem bezig. En al helemaal niet met op hol slaan. En diegenen die wel bol stonden van de hormonen waren te jong. Véél te jong. Die waren al helemáál niet met hem bezig. Het was hem volstrekt duidelijk: het zwembad negeerde hem volledig.

‘*Ciao*, een water en een koffie, alsjeblieft.’

De nieuwe bardame, wiens naam Fabio maar niet kon onthouden, duwde zuchtend op wat knopjes van de espressomachine. De Gaggia begon te gorgelen en te sputteren totdat er twee kleine, dunne, bruine straaltjes koffie stroperig het dikke porselein in sijpelden. Uit een koelkast griste ze een flesje water, plantte het voor zijn neus en verdween zonder iets te zeggen het keukentje in.